ר' יהודה בן בתירא אומר כותח וכל מיני כותח אסור למכור שלשים יום קודם לפסח: ומותר בהנאה: פשיטא לא צריכא שחרכו קודם זמנו וקמ"ל כדרבא (ו) דאמר רבא א חרכו קודם זמנו מותר בהנאה אפילו לאחר זמנו: עבר זמנו אסור בהנאתו: פשיטא ב לא צריכא לשעות דרבנן ג) דאמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף א"ר יוחנן ג המקדש משש שעות ולמעלה אפילו בחיטי קורדניתא אין חוששין לקדושין: ולא יסיק בו תנור וכירים: פשיטא לא צריכא (ז) לר' יהודה דאמר אין ביעור חמץ אלא שריפה סלקא דעתך אמינא הואיל ואמר ר' יהודה מצותו בשריפה בהדי דקא שריף ליה ד ליתהני מיניה קמ"ל: אמר חזקיה ה מנין לחמץ בפסח שאסור בהנאה שנאמר 1 לא יאכל חמץ לא יהא בו היתר אכילה טעמא דכתב רחמנא לא יאכל חמץ הא לא כתב לא יאכל הוה אמינא איסור אכילה משמע איסור הנאה לא משמע ופליגא דר' אבהו ו) דא"ר אבהו ה כל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה ג) (משמע) עד שיפרט לך הכתוב כדרך שפרט לך בנבילה ז) דתניא 2 לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכור לנכרי וגו' אין לי אלא לגר בנתינה ולנכרי במכירה לגר במכירה מנין ת"ל לגר אשר בשעריך תתננה או מכור לנכרי בנתינה מנין תלמוד לומר תתננה ואכלה או מכור לנכרי נמצאת אומר אחד גר ואחד נכרי בין במכירה בין בנתינה דברי ר' מאיר ח) ר' יהודה אומר ד דברים כתבתן בגר בנתינה ולנכרי במכירה מאי טעמא דרבי יהודה אי סלקא דעתך כדאמר ר' מאיר ליכתוב רחמנא לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה ומכור או למה לי שמע מינה לדברים כתבתן ור' מאיר או להקדים נתינה דגר למכירה דנכרי ורבי יהודה הא לא ט) צריך קרא כיון דגר אתה מצווה להחיותו ונכרי אי אתה מצווה להחיותו לא צריך קרא סברא הוא בשלמא לר' מאיר דאמר אחד גר ואחד נכרי בין במכירה בין בנתינה מדאיצטריך קרא למישרא נבילה בהנאה הא כל איסורין שבתורה אסורין בין באכילה בין בהנאה אלא לרבי יהודה דאמר לדברים ככתבן הוא דאתא הא כל איסורין שבתורה מנא ליה דאסורין בהנאה נפקא ליה 3 מלכלב תשליכון אותו

רבי יהודה אומר כותח וכל מיני כותח. תוי"ט בפסח ר"ת לר"י אפי כ"ש וחמץ בכותח משום דסח בעליו עליו ויודעים שהוא כותח של פלוני ויסבורו שמכרו בפסח ע"י נכרי לפי נמי יסברו שבפסח מכרו ישראל לנכרי ולכן חומר ר' יהודה לעכור כותח לנכרי ות"ס אף לר"ת דמפרש בריש מלו עוברים (לקמן מג.) דמותר להשהות כותח בפסח א:

חרכו קודם זמנו מותר בהנאה אף לאחר זמנו. וכגון שנפסל מלאכול לכלב דבענין לאחר לג הוי שרי דומיא דפת שעיפשה בפ"ק (דף טו.): עבר זמנו אסור בהנאה פשיטא. לס"ל ל"ג פשיטא להו רבי יוסי הגלילי פליג ושרי ממן בהנאה כל שבעה ואין לפרש פשיטא לחסור בהנאה מדיוקא דריפש ב דלרבי הנוף בכמה מקומות לכפול את דבריו ועוד לג מצי לפרש ג ונראה דפריך פשיטא משום לתנא בפ"ק (דף יא:) דשורפין ממן ד אלמא חסור בהנאה לר' יוסי הגלילי ס"ל דשורפו אלא לג יהיו לפני כלבו או יטמרנו לנכרי ה:

בהדי דקשריף ליה ליתהני מיניה. משום לר' יהודה דאמר ממן בשריפה אפרו מותר דתניא בפ' בתרא דתמורה (ד' לד.) ו) כל הנשרפין בתרא דתמורה (ד' לד.) ו) כל הנשרפין אפרן מותר וקס"ד בהדי דקשריף ליה ליתהני מיניה ו אבל לרבנן אפרן ז בשריפה ו ואור מלואו בשריפה ח מן הנקבריס לאמרינן בפרק בתרא דתמורה אפרן אסור לאכול ופשיטא לרבי יהודה דבהדי דקשריף ליה אסור ליהנות ממנו ט:

כל מקום שנאמר לא יאכל. ות"ת יהא כתיב כי כל אוכל ממן ונכרתה ו וכי תימא אין הכי נמי מ"מ לקמן (דף כג:) דבעי מאי אילימא בין חזקיה לר' אבהו דאמרי תרוייהו הא לא יאכל ולא יאכל ולא תאכל לא תאכל ולא תאכלו אלא לרבי יהודה דאמר לא יאכל ולא יאכל ולא תאכל ולא תאכל ולא תאכלו ולא תאכלו ולא תאכל ולא תאכלו ולא תאכל ולא תאכלו ולא תאכל